



Đá gạch

Stuntboy

*Cái lớp C3 nghịch thấu trời
Mây dò trán đổ tựa thiên lôi
Đá bóng suốt ngày trưa mùa hạ
Tên nào tên đó đen thui lui !*

12C3... Một thời để nhớ

*Cái lớp C3 giữ công trời
Chắn ngay cầu thang qua lớp tôi
Con gái đi qua phải đóng thuế
Cho anh xin một cái cười ruồi*

*Cái lớp C3 cũng dễ yêu
Người thương kẻ ghét cũng có nhiều
Thôi nhè ghét thương xin giữ hộ
Nặng thành quả bóng đá lên mây*

Bài thơ thật là dễ thương, một bạn cùng niên khóa đã xuất khẩu thành thơ để tặng riêng cho lớp 12 C3... Xin đại diện cho anh em C3 chân thành cảm ơn người thi sĩ tài ba này.....

Đúng vậy đó các bạn, nói đến 12C3 thì phải nói đến đá banh.. Nhưng mà đá banh ở một kỹ thuật cao hơn nữa đó là đá gạch. Các bạn sẽ phải nghe rằng bật cười vì đá gạch mà lại hấp dẫn hơn đá banh. Cho tới bây giờ chính tôi cũng không hiểu tại sao mình lại thích trò chơi đá gạch này nữa.

Ngày nào cũng vậy, cứ mỗi lần gần tới giờ ra chơi cả lớp cả lớp chúng tôi nhón nháo lên từ đầu bàn cho tới cuối bàn. Các thầy đến dạy lớp 12C3 chẳng hiểu chuyện gì cả. Sau này quý thầy khám phá ra là anh em chúng tôi muốn chạy xuống hội trường sớm để mà xí chỗ cho trò chơi “đá gạch”...

Trò chơi này thật đơn giản, giống như trò chơi lừa vịt trong bóng tròn chỉ khác là người chơi phải đá gạch. Mà đá gạch thì chẳng có gì khó cả

bởi vì ai cũng có thể đá được và có thể trở thành cầu thủ nổi tiếng nhanh chóng. Chúng tôi quây thành một vòng tròn lớn, người tới sau cùng sẽ phải đứng trong vòng tròn này và nếu chân chạm được miếng gạch đá thì sẽ ra đứng ngoài và người bị bắt sẽ phải đi vào trong vòng này để thay thế người mới ra.

Thông thường thì có hai người bị bắt. Thêm một điều nữa các bạn, miếng gạch phải nằm sát mặt đất khi được đá đi, như vậy mới được công nhận là cầu thủ có đẳng cấp kỹ thuật “Pê Lê” ...

Trong lúc đá, người giữ gạch có thể làm những động tác khéo léo để lừa người bị bắt. Những động tác giả này đã làm cho anh em chúng tôi cười nghiêng cười ngả vì các hảo thủ đá gạch đã bắt chước những kỹ thuật điêu luyện của các cầu thủ bóng tròn nổi tiếng thời đó và tự chế ra cho mình một lối đi bóng điêu luyện hơn.

Một số cầu thủ có đẳng cấp quốc tế tại sân vận động hội trường thời đó như: Minh “ba đen”, Toàn “năm dọc”, Dũng “da beo”, Bảo “đỏ”, Trung “cu Tí”, Thi “lùn”, Tùng “xèng”, Phước “da bò”, Bình “đai uy”, Ba “gà”, Thắng “bạo tàn”, “Âm-Duyên”, Hiệp “Pê lê”, Đức “cóp”, Vĩnh “dzắc mô nô”, Danh “thế anh”, Huân “chuột”, Phúc “cánh trái”, Sơn, Duật, Duy dzĩa, Hòa Xi cà wue, Điền đô, Thư “dao”, Khánh Bàn, Sơn Xi ...

Nói ra thì trò chơi này chẳng có vẻ gì hấp dẫn cho lắm, nhưng mà thực tế thì không phải vậy đâu các bạn.. Bởi vì người bị bắt sẽ phải tức điên lên được vì không có cách nào lấy được cục gạch nhỏ như thể xách xe không chạy dòng dòng vừa mệt vừa bị chọc quê và bị khán giả cười chê. Nhiều lúc có bạn năn nỉ chịu thua xin hít đất thế để được ra ngoài.

Trò chơi đá gạch càng ngày càng lôi cuốn nhiều cầu thủ hơn, thêm vào đó khán giả đứng xem cũng gia tăng. Đặc biệt những cô nữ sinh đứng ngoài xem C3 chơi cũng phải bật cười...

Anh em chúng tôi đã mang đến cho khán giả những trận đấu sôi nổi và hào hứng tại sân vận động hội trường mỗi ngày. Cho đến bây giờ đá gạch đã để lại cho C3 những kỷ niệm không thể nào quên được đó là tinh thần thi đấu nhiệt tình của những cầu thủ C3 và những nụ cười tươi rói dưới buổi trưa hè oi ả của những cổ động viên.

Giờ đây chúng tôi mỗi người một phương, cảnh vật đổi thay nhưng mà trò chơi này luôn luôn nằm sâu trong ký ức của mỗi người. Tôi hy vọng rằng tinh thần đồng đội và tình cảm của anh em C3 sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi như những cầu thủ đá gạch sân trường năm nào.

CA 2006
HT

